

РЕШЕНИЕ

№ 2231

гр. Бургас, 14.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XXXII СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **СТОЯН П. МУТАФЧИЕВ**

при участието на секретаря **МИЛЕНА ХР. МАНОЛОВА**
като разгледа докладваното от **СТОЯН П. МУТАФЧИЕВ** Гражданско дело № 20222120102141 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

С решение № I-33/16.04.2021 г. по в. гр. дело № 2750/2020 г. по описа на БОС, недопуснато до касационно обжалване с определение № 182/18.03.2022 г. по гр. дело № 3305/2021 г. по описа на IV г.о. на ВКС, в сила от същата дата, е обезсилено решение № 260290/28.09.2020 г. по гр. дело № 7401/2019 г. по описа на БРС, поправено с решение от 30.10.2020 г. по същото дело и делото е върнато за разглеждането му от стадия на изготвяне на нов доклад по делото.

Производството е образувано по исковата молба на Д. Д. П. срещу ответника Т. Н. М., с която са предявени осъдителни искове за следните суми: **6998 лева**, включваща **5792 лева**, получена от ответника в качеството му на частен съдебен изпълнител по изпълнително дело № *** по неговия опис част от заплатена от ищцата цена на възложения й с постановление от 22.03.2011 г. по това изпълнително дело недвижим имот, по отношение на който впоследствие съгласно влязло в законна сила съдебно решение № 488 от 17.11.2016 г. по гр.д. № 502/2016г. по описа на БОС е установено, че е собственост на трето лице, **554,40 лева**, получена от ответника по цитираното изпълнително дело такса за въвод във владение и допълнителни разноси, **651,60 лева**, получена от ответника по цитираното изпълнително дело такса за издаване на постановление за възлагане; 2128,56 лева, представляваща обезщетение за забава върху сумата от 6998 лева за периода 31.08.2016 г. – 30.08.2019 г., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба до окончателното й изплащане.

Ищцата твърди, че с оглед постановена евикция спрямо нея, суми в общ размер от 6998 лева, платени от нея вследствие на публична продажба, по която тя е обявена за купувач на имот, за който с влязло в сила решение е установено, че не принадлежи на длъжника по изпълнителното дело, са получени от ответника без основание, поради което за нея възниква правото да иска връщането им, ведно с обезщетение за забава.

Тъй като ответникът Т. Н. М. е починал на *** г., с определение № 3526/28.06.2022 г.

съдът отмени определение от съдебно заседание, проведено на 15.06.2022 г., с което е даден ход на устните състезания по делото, спря производството и на основание чл.230, ал.2 от ГПК указа на ищцата, че е длъжна в шестмесечен срок от съобщението да посочи правоприемниците на починалия ответник и адресите им. Със същото определение съдът освободи от участие в производството по делото адвокат П. В. като особен представител на ответника Т. Н. М..

С определение № 3865/15.07.2022 г. съдът възобнови производството по делото, като конституира на страната на починалия на 06.05.2022 г. в хода на делото ответник Т. Н. М., ЕГН – *****, наследникът му по закон Н. Т. М., ЕГН – *****. Тъй като ответникът Т. М. е починал на *** г., т.е. преди провеждане на първото открито съдебно заседание по делото, то на основание чл.230, ал.3 от ГПК съдът насрочи открито съдебно заседание.

При предходното разглеждане на делото от първата инстанция с определение от съдебно заседание, проведено на 11.06.2020 г., е конституирано „ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО АРМЕЕЦ“ АД като трето лице помагач на страната на ответника. Въззивната инстанция на основание чл. 270, ал. 3 ГПК извършва служебна проверка на допустимостта на конституирането на подпомагащата страна. Ако прецени, че привличането е недопустимо, по отношение на помагача първоинстанционното решение следва да бъде обезсилено, а производството – прекратено. Това е единствената възможност да се контролира законосъобразността на участието на третото лице в производството, тъй като определението за неговото конституиране не подлежи на инстанционен контрол (по аргумент от противното на чл. 220, изр. 2 ГПК). В случая ОС – Бургас не посочва в решението си, че конституирането на застрахователя е недопустимо, респективно не прекратява производството по отношение на третото лице – помагач, поради което при повторното разглеждане на делото районният съд не следва повторно да се произнася по конституиране на трето лице – помагач.

Третото лице–помагач изразява становище за неоснователност на исковата претенция, като оспорва твърденията на ищцата, че е претърпяла сочените от нея вреди, по съображения, че след възлагането на процесния имот тя е продала същия на трето лице. Застрахователят счита, че по отношение на ответника не е налице виновно противоправно поведение. Излага съображения за недобросъвестност на ищцата по смисъла на чл. 192, ал. 1 от ЗЗД, като е заявява, че се присъдинява към всички оспорвания и възражения на ответника. Прави възражение за погасяване по давност на исковата претенция.

В съдебно заседание процесуалният представител на ищцата поддържа исковете и моли съда да ги уважи, като присъди на страната сторените по делото разноски.

В съдебно заседание процесуалният представител на ответника Н. Т. М. оспорва исковете и моли съда да ги отхвърли, като се присъдинява към всички възражения, направени от особения представител на починалия ответник.

В съдебно заседание представител на третото лице-помагач не се явява.

Дирекция „Социално подпомагане“ – гр. Бургас, призована поради обстоятелството, че ответникът Н. М. е непълнолетен, не изпраща представител в съдебно заседание.

Бургаският районен съд, след като взе предвид събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

Въз основа на изпълнителен лист от 03.11.2009 г., издаден по гр.д. № *** г. по описа на БОС, на 21.01.2010 г. е образувано изпълнително дело № *** по описа на ЧСИ Т. М., впоследствие преобразувано от ЧСИ Я.Б. под номер *** от 11.09.2012 г. за принудително събиране на вземанията на вискателя Д.А.У. от длъжника „****“ ЕООД. С протокол от 15.07.2010 г. Т. М., в качеството на ЧСИ, извършва опис на недвижимото имущество на длъжника, в който под номер 13 е описан недвижим имот с идентификтор *** по КKKP на гр. Несебър, находящ се в к.к. ***, представляващ апартамент 5 във в.к. „****“, съгласно нот. акт за покупко-продажна на недвижим имот от 30.04.2008 г. по нот.д. ***г. по описа на нотариус С.А..

Т. М. обявява, че е насрочена публична продажба на недвижими имоти на длъжника за периода от 22.10.2010 г. до 22.11.2010 г., в т.ч. и на описания по-горе недвижим имот, с начална продажна цена в размер на 42 494 лева. Установява се, че поради проведени и нестанащи два пъти публични продажби, цената му е намалена на 80% от първоначалната оценка, като ЧСИ насрочва трета продажба за периода от 14.02.2011 г. до 14.03.2011 г. при цена от 25 496 лева. Съгласно протокол от 15.03.2011 г. на ЧСИ за купувач на процесния имот при цена в размер на 36200 лева е обявена ищцата, като след приспадане на внесения на 09.03.2011г. задатък от 2550 лева, П. следва да внесе в едномесечен срок от узнаването разликата. С преводно нареждане от 21.03.2011г. ищцата превежда по сметка на ЧСИ М. сумата от 33650 лева за покупка на имота.

С постановление от 22.03.2011г. на ЧСИ М., влязло в законна сила на 13.04.2011г., на основание чл. 495 и чл. 496 от ГПК възлага на ищцата недвижимия имот. Въз основа на вмененото ѝ в постановлението за възлагане на процесния имот задължение, П. заплаща с преводно нареждане от 06.04.2011 г. по сметка на ЧСИ дължимата такса по т. 22 от ТТРЗЧСИ в размер на **651.60 лева**. С постановление от 19.04.2011 г. за разпределение на постъпилите по изпълнителното дело суми ЧСИ постановява, че общата платена от ищцата сума от 36200 лева се разпределя, както следва: 5792 лева за СИК (съдебно-изпълнителна кантора), от които 878.62 лева с ДДС такси и разноски по ТТРЗЧСИ /без посочено основание/, 1613.38 лв. с ДДС пропорционална такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ, и 3300 лева – допълнителни разходи /без конкретизация или посочено основание/; 28008 лева на вискателя и останалата сума от 2400 лева платено възнаграждение на присъединен вискател. Впоследствие по повод молба за въвод във владение на имота и съгласно разпореждане на ЧСИ Т. М. с преводно нареждане от 20.04.2011г. ищцата заплаща по сметка на ЧСИ сумата от **общо 554.40 лева**, от която 434,40 лева такса и 120 лева допълнителни разноски. По делото е представен протокол от 17.05.2011 г., по силата на който ответният ЧСИ е въвел ищцата във владение на възложения ѝ недвижим имот.

С нотариален акт от 21.05.2014 г. по нот. д. № *** г. по описа на нотариус С.А. ищцата продава имота (останал в нейна лична собственост съгласно решение по гр.д. № 48/2011г. по описа на ЦРС) на трето лице Л.И.Л. по време на брака му с Е.Х.Л., като купувачите Л. са влезли във владение на закупения имот.

С влязло в законна сила на 11.07.2017 г. съдебно решение от 17.11.2016г., постановено по гр.д. № 502/2016 г. по описа на БОС, е прието за установено на основание чл. 124, ал. 1 от ГПК по отношение на ищцата и последващите купувачи Л., че „****“ ЕООД е собственик на процесния недвижим имот въз основа на покупко-продажба с нотариален акт от 16.09.2008г., поради което Л. са осъдени на основание чл. 108 от ЗС да предадат владението на имота на неговия собственик „****“ ЕООД.

С нотариална покана от 06.10.2017 г., връчена на ЧСИ Т. М. на 28.11.2017 г., ищцата го кани в едномесечен срок от съобщението да ѝ възстанови по посочена от нея банкова сметка платените в изпълнителното производство по горепосоченото изп. дело суми в общ размер на исквата сума от 6998 лв., от която 5972 лева разпределени такси и разноски в полза на СИК и 1206 лева, представляващи допълнителните заплатени от ищцата в полза на ЧСИ такси и разноски.

На *** г. ответникът умира, като оставя за свой наследник по закон синът си Н. Т. М., който е непълнолетен, като е приел наследството, оставено от неговия баща, по опис, което е вписано в особената книга на РС – Бургас, въз основа на определение на съда от 19.09.2022 г. по гр. дело *** г. по описа на БРС.

Така изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото писмени доказателства.

Съдът намира от правна страна следното:

Предявените осъдителни иски от Д. Д. П. са с правно основание чл.499, ал.1, изр.1 и изр.2 от ГПК – в този смисъл е и определение № 182/18.03.2022 г. по гр. дело № 3305/2021 г. по описа на IV г.о. на ВКС. В него се посочва, че искът е основан на забраната за

неоснователно обогатяване.

В обезсилващото решение на ОС-Бургас се посочва, че по въпроса дали съдебният изпълнител е материално легитимиран да отговаря по иск с правно основание чл.499 от ГПК, съдът следва да се произнесе при разглеждането на така квалифицирания иск по същество.

Според разпоредбата на чл.499, ал.1 от ГПК ако с влязло в сила решение бъде установено, че длъжникът не е бил собственик на продадения имот, купувачът може да иска внесената от него цена, ако тя още не е изплатена на вискателите, а ако е била изплатена, той може да иска от всеки от тях, както и от длъжника, това, което е получил. И в двата случая купувачът има право на лихвите и разноските за своето участие в проданта. Той има право също да иска от общината и държавата връщане на платените такси по прехвърлянето.

Според чл.499, ал.2, изр.2 от ГПК ако внесената от купувача сума не е изплатена, тя му се връща с платежно нареждане на съдебния изпълнител.

Публичната продан прехвърля собствеността на продадения имот върху купувача, но само ако длъжникът е бил собственик на имота. Ако възложеният имот не е бил собственост на длъжника и съдът с влязло в сила решение установи това, купувачът, респективно вискателят, на когото е възложен имота, съдебно се отстранява от купения на публична продан имот. По силата на това решение настъпват последиците на евикция. В случая не подлежи на изследва фактът, дали ищцата е била добросъвестна.

Евикцираният купувач, в случая ищцата, има право да получи цената, която е платила, ако тя не е изплатена на вискателите. Възстановяването на заплатената от купувача по публичната продан цена се налага поради това, че той не е придобил правото на собственост върху имота, за който е заплатил сумата.

Установи се по делото, че част от платената от ищцата цена в размер на 5792 лева ЧСИ Т. М. „отделя“ за СИК (съдебно-изпълнителна кантора), от които 878.62 лева с ДДС такси и разноски по ТТРЗЧСИ /без посочено основание/, 1613.38 лв. с ДДС пропорционална такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ, и 3300 лева – допълнителни разходи /без конкретизация или посочено основание/. В този смисъл, тази част от платената цена не е изплатена на вискателите (нито на длъжника) и следва да бъде върната на ищцата именно от съдебния изпълнител.

На следващо място, въз основа на вмененото й в постановлението за възлагане на процесния имот задължение, П. заплаща с преводно нареждане от 06.04.2011 г. по сметка на ЧСИ дължимата такса по т. 22 от ТТРЗЧСИ в размер на **651.60 лева**. Впоследствие, по повод молба за въвод във владение на имота и съгласно разпореждане на ЧСИ Т. М., с преводно нареждане от 20.04.2011 г. ищцата заплаща по сметка на ЧСИ сумата от **общо 554.40 лева**, от която 434 лева такса и 120 лева допълнителни разноски. Тези разноски са такива за участие в проданта и се дължат на ищцата отново от съдебния изпълнител.

По възражението за погасяване на вземането по давност съдът намира следното:

Вземанията, произтичащи от фактическите състави на неоснователно обогатяване (в определението на ВКС се посочва, че искът е основан на забраната за неоснователно обогатяване), се погасяват с изтичането на петгодишна давност по чл. 110 ЗЗД. Относно началото на давността, с оглед приложението на чл. 114, ал. 1 от ЗЗД, т.е. за деня, от който вземането е станало изискуемо, то това е влизането в сила на решението, с което е установено, че длъжникът не е бил собственик на продадения имот. Решението е влязло в сила на 11.07.2017 г., а исковата молба, която прекъсва давността, е подадена в съда на 30.08.2019 г., поради което вземането не е погасено по давност.

Според разпоредбата на чл.60, ал.1 от ЗН наследниците, които са приели наследството, отговарят за задълженията, с които то е обременено, съобразно дяловете, които получават, като ответникът, като непълнолетен, приел наследството по опис, отговаря само да размера на полученото наследство – чл.60, ал.2 от ЗН. Задължението на наследодателя в качеството му на ЧСИ да върне сумата на ищцата, не е строго лично,

поради което за него следва да носи отговорност и наследникът му. Ето защо главният иск следва да бъде уважен изцяло, като се присъди на ищцата и законна лихва от датата на предявяване на иска.

По отношение на претенцията за лихва:

Лихви за забава върху вземане, произтичащо от някой от фактическите състави на неоснователното обогатяване, могат да се търсят след настъпване на предпоставките за изпадане на длъжника в забава. При отделните фактически състави това предполага изискуемост на задължението на неоснователно обогатилото се лице и връчване на покана от кредитора, от когато се дължи и лихва съгласно чл. 86, ал.1 от ЗЗД. В мотивите към Тълкувателно решение № 5 от 21.11.2019 г. на ВКС по т. д. № 5/2017 г., ОСГТК се посочва, че изискуемостта е възможността на кредитора да иска реално изпълнение – било като отправи извънсъдебна покана до длъжника, било като предяви иск за реално изпълнение в защита на своето право. Забавата е противоправно закъснение, за което длъжникът отговаря. В случая е налице особена хипотеза, при която изискуемостта на задължението не е достатъчна, за да постави длъжника в забава – в ГПК няма срок за връщане на сумата от съдебния изпълнител, поради което последният трябва да бъде уведомен, че е налице евикция, защото той не е страна по делото.

Ищцата се позовава на Решение № 207 от 19.10.2015 г. на ВКС по гр. д. № 1543/2015 г., III г. о., което обаче на основание чл.290, ал.3 от ГПК не съставлява задължителна съдебна практика. Съдебен изпълнител не е страна в производството, по което е постановено това решение на ВКС, т.е. не се претендира връщане на сума от съдебен изпълнител. В мотивите на цитираното решение се посочва, че само когато цената е платена, купувачът има право да иска от възискателите и длъжника законна лихва върху полученото от деня на внасяне на цената по сметката на съдебния изпълнител. В този смисъл, решението не разглежда хипотеза, при която се иска връщане на цената от ЧСИ. Дори и даденото тълкуване да е приложимо за процесния случай, настоящият съдебен състав не го споделя, защото то означава, че главното вземане не е изискуемо, т.е. не може да се иска връщане на сумата (купувачът все още не е остранен от имота), но съдебният изпълнител „дължи“ лихва за забава от предходен момент, което противоречи на правната логика.

Публичната продан не подлежи на разваляне поради евикция – аргумент от Тълкувателно решение № 6 от 20.05.2022 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2020 г., ОСГТК, т.е. не е налице хипотезата на отпадане на правните последици с „обратно действие“. След като при връщане на дадено при начална липса на основание в хипотезата на чл. 55, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД, длъжникът дължи обезщетение за забава от поканата да изпълни (Тълкувателно решение № 5 от 21.11.2019 г. на ВКС по т. д. № 5/2017 г., ОСГТК), то по аргумент за по-силното основание в хипотезата на чл.499 от ГПК, която изисква влязло в сила съдебно решение за съдебно отстраняване, лихва ще се дължи също от поканата.

Видно от материалите по делото, ищцата е изпратила покана до ЧСИ Т. М., която е връчена на 28.11.2017 г. по реда на чл.47 от ГПК. Видно е, че адресатът е търсен, както на постоянния му адрес, така и на адреса на кантората, в продължение на месец, включително и в неприсъствен ден, но не е установен, поради което е залепено уведомление и на двата адреса, но в указания срок никой не се е явил в кантората, за да получи поканата. Когато извършва връчване по реда на чл. 47, ал. 5 от ГПК, нотариусът разполага единствено с правомощия, когато са налице условията за това, да извърши справка за съответствие на постоянен и настоящ адрес, респ. да извърши връчване на тези адреси, но не и да направи справка за местоработата на лицата. Поради невъзможността на нотариуса да получи данни от регистрите на НОИ за работодател на длъжника, съдът приема, че нотариалната покана е надлежно връчена на ЧСИ и лихва за забава следва да се присъди от 28.11.2017 г. до 29.08.2019 г., която е в размер на 1246,03 лева, изчислен от съда на основание чл.162 от ГПК чрез общодостъпен софтуер. Вземането не е погасено по давност, тъй като давностният срок е тригодишен, вземането за лихва възниква ден за ден и от началния момент на присъждането ѝ до датата на подаване на исковата молба, когато давността се прекъсва, са изминали по-малко от три години.

В този смисъл, искът следва да бъде уважен за сумата от 1246,03 лева и отхвърлен за разликата до пълния претендиран такъв от 2128,56 лева, за периода 31.08.2016 г. – 27.11.2017 г. и за дата 30.08.2019 г., защото от същата се дължи законна лихва върху присъдената главница.

По разноските:

При този изход на делото право на разноски имат и двете страни, но ответната страна заяви, че не претендира такива. Извън горното, починалият ответник Т. М. е представляван в производството от особен представител, т.е. той не е направил разноски. Ищцата е направила разноски в размер на 6460,80 лева, съобразно списък с разноските по чл.80 от ГПК. Ответникът прави възражение за прекомерност на изплатеното от ищцата адвокатско възнаграждение, поради което съдът следва да се произнесе по основателността му.

Съобразно материалния интерес по делото минималният размер на адвокатското възнаграждение е 786,33 лева – аргумент от чл.7, ал.2, т.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (за краткост Наредбата). Тъй като при първоначалното разглеждане на делото в районния съд са проведени три съдебни заседания, адвокатът има право на допълнително възнаграждение в размер на 100 лева – аргумент от чл.7, ал.9 от Наредбата, която е в сила от юли 2020 г., т.е. преди приключване на съдебното дирене пред първоинстанционния съд. Ищцата е заплатила адвокатско възнаграждение в размер на 1010 лева, което е прекомерно с оглед фактическата и правна сложност на делото, поради което справедливо се явява такова в размер на 900 лева, който следва да бъде взет предвид при изчисляване на дължимите на страната разноски. За производството пред въззивната инстанция (гр. дело № 2750/2020 г. по описа на БОС) ищцата отново е заплатила адвокатско възнаграждение в размер на 1010 лева. По делото е проведено само едно открито съдебно заседание, като нови доказателства не са събирани. В този смисъл съдът намира, че справедливо се явява адвокатско възнаграждение в размер на 800 лева, който следва да бъде взет предвид при изчисляване на дължимите на страната разноски. За производството пред касационната инстанция (гр. дело № 3305/2021 г. по описа на IV г.о. на ВКС), инициирано от особения представител на починалия ответник, ищцата отново е заплатила адвокатско възнаграждение в размер на 1010 лева. В закрито заседание касационната инстанция не е допуснала обжалване на решението на БОС. В този смисъл съдът намира, че справедливо се явява адвокатско възнаграждение в размер на 800 лева, който следва да бъде взет предвид при изчисляване на дължимите на страната разноски.

При повторното разглеждане на делото от районния съд ищцата отново е заплатила адвокатско възнаграждение в размер на 1010 лева, което е прекомерно. Съдът намира за справедливо възнаграждение в размер на 900 лева, който следва да бъде съобразен от съда при изчисляване на дължимата на страната сума за разноски.

Ищцата е направила разноски и за заплащане на държавна такса за образуване на делото, за държавна такса за въззивното производство, както и за възнаграждение на особения представител на ответника Т. М. пред районния съд при първоначалното разглеждане на делото, пред въззивния и касационния съд и пред районния съд при повторното разглеждане на исковете до момента, до който адв. В. бе освободен от участие по делото, тъй като първоначалният ответник е починал. С оглед изхода от делото ищцата има право на разноски в размер на 5257,93 лева.

Третото лице помагач няма право на разноски на основание чл.78, ал.10 от ГПК.

Мотивиран от горното Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА Н. Т. М., ЕГН – *****, с адрес гр. ***, конституиран като ответник по делото на мястото на починалия в хода на производството първоначален ответник Т. Н.

М., ЕГН – *****, да заплати на Д. Д. П., ЕГН – *****, със съдебен адрес ***, на основание чл.499, ал.1, изр.1 от ГПК сумата от 6998 (шест хиляди деветстотин деветдесет и осем) лева, включваща: 5792 лева, получена от Т. Н. М., в качеството му на частен съдебен изпълнител по изпълнително дело № *** по неговия опис, част от заплатена от ищцата цена на възложения й с постановление от 22.03.2011 г. по това изпълнително дело недвижим имот, по отношение на който впоследствие съгласно решение № 488 от 17.11.2016 г. по гр.д. № 502/2016 г. по описа на БОС, в сила от 11.07.2017 г., е установено, че е собственост на трето лице, а не на длъжника по изпълнителното дело; 554,40 лева, представляващи получена от Т. Н. М., в качеството му на частен съдебен изпълнител по изпълнително дело № *** по неговия опис, такса за въвод във владение и допълнителни разноси; 651,60 лева, представляващи получена от Т. Н. М., в качеството му на частен съдебен изпълнител по изпълнително дело № *** по неговия опис, такса за издаване на постановление за възлагане, ведно със законната лихва върху сумата от 6998 лева от подаване на исковата молба на 30.08.2019 г. до окончателното й изплащане.

ОСЪЖДА Н. Т. М., ЕГН – *****, с адрес гр. ***, конституиран като ответник по делото на мястото на починалия в хода на производството първоначален ответник Т. Н. М., ЕГН – *****, да заплати на Д. Д. П., ЕГН – *****, със съдебен адрес ***, на основание чл.499, ал.1, изр.2 от ГПК сумата от 1246,03 лева (хиляда двеста четиридесет и шест лева и три стотинки), представляваща обезщетение за забава върху присъдената сума от 6998 лева за периода 28.11.2017 г. до 29.08.2019 г. , като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над присъдената сума до пълния претендиран размер от 2128,56 лева, както и за периода 31.08.2016 г. – 27.11.2017 г. и за дата 30.08.2019 г.

ОСЪЖДА Н. Т. М., ЕГН – *****, с адрес гр. ***, конституиран като ответник по делото на мястото на починалия в хода на производството първоначален ответник Т. Н. М., ЕГН – *****, да заплати на Д. Д. П., ЕГН – *****, със съдебен адрес ***, сумата от 5257,93 лева (пет хиляди двеста петдесет и седем лева и деветдесет и три стотинки), представляваща разноси по делото.

Решението е постановено при участието на „ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО АРМЕЕЦ“ АД, ЕИК: 121076907, като трето лице – помагач на страната на ответника Н. Т. М., ЕГН – *****.

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред Бургаският окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____